

СЮЗЪН СТАН
Котешки
нокти

Разследванията на шиноби

*На майка ми Паула,
която винаги е вярвала, че мога да направя това,
и на сина ми Кристофър,
който се погрижи да го направя добре.*

Глава 1

Отец Матео вървеше из тесния двор със склучени ръце и замислен поглед, отправен в земята. Раменете му бяха присвити от предутринния хлад. През първите две седмици на май беше топло в Киото, но тази сутрин, изглежда, беше още рано за лятното кимоно.

В другия край на градината сянка пропълзя по стената и се мушна в клоните на една вишна, без да вдига повече шум от пролетен вятър, шумолящ в листата на дърветата.

Свещеникът продължаваше да крачи и нищо не забеляза.

Той подмина езерото с декоративните шарани, без да се взре в него. Беше още тъмно да гледа рибите. Когато стигна задната стена на градината, йезуитът се прекръсти и коленичи пред статуята на мъж, разпънат на кръст. Коленете на свещеника потънаха в овлажнената земя, когато сведе глава в предана молитва.

Сянката се качи по-нагоре по дървото. Намокрените от дъжда листа и хлъзгавата кора затрудняваха катеренето, но *шиноби* не се поколеба. Ръцете и краката му намираха опора там, където за други такава не съществуваше.

Един клон беше израснал точно над пътеката между езерото и къщата. Наемният убиец разтегна тялото си по дължината му. Той се придвижи над пътеката, без да размести нито едно листо.

И там зачака.

Минутите минаваха. Небето на изток поруменя с приближаването на зората. Една рибка подскочи в езерото и нежното ѝ плисване отекна из двора.

Устните на свещеника се движеха, без да издават звук.

Черните очи на *шиноби* искряха от дъното на маскираното му лице.

Когато небето избледня, отец Матео завърши сутрешните си молитви. Той се изправи и изтупа падналите върху кафявото му кимоно листа, после се намръщи при вида на мокрите си колене. Потърка намокреното, но като видя, че няма да се махне, сви рамене, кимна на статуята и тръгна обратно към дървената къща, която беше негов дом и църква.

Шиноби стаи дъха си така, че даже тъмносинята му туника престана да се движи.

Отец Матео подмина езерото, без да спре. Щом стъпи под дървото, наемникът се метна на пътя, без да вдига повече шум от счупването на вейка, и сложи тънката си ръка върху рамото на йезуита.

Отец Матео се завъртя и извика уплашено. Ръцете на *шиноби* заеха отбранителна позиция, когато лицето на свещеника първо се напрегна, а после се отпусна, щом го позна.

– Хиро! – възкликна отец Матео. – Колко пъти да ти казвам да не правиш така?

Тъмните очи на *шиноби* проблеснаха изпод капишона му:

– Ще престана тогава, когато спра да те изненадвам.

Йезуитът се намръщи.

– Пак ли си бил навън цяла нощ?

Хиро смъкна покривалото, което скриваше устата му, и отметна качулката към раменете си.

– Не отговарям на подобни въпроси, ако не си забравил.

Той пхна ръка в торбата, която висеше от едната му страна.

– Имам нещо за теб.

– Да не е още един сърдечен пристъп? – попита отец Матео.

Хиро повдигна вежда развеселен и извади нещо малко и тъмно. То се разшава.

– *An presenta* – каза той на португалски.

– *Um presente*¹ – поправи го отец Матео. Хиро говореше португалски учудващо добре, като се вземе предвид, че *шиноби* беше учил езика едва осемнайсет месеца. Свещеникът говореше японски с далеч повече грешки, въпреки че го беше учил две години преди да пристигне и от осемнайсет месеца живееше в Киото.

¹От португалски – Един подарък – бел. прев.

– *Presente* – повтори Хиро.

Подаръкът се размърда и измяука.

Отец Матео отстъпи назад.

– Това е котка!

– Котенце е – съгласи се Хиро и продължи на японски. – Нали си говориш с рибите, реших, че и това ще ти хареса.

Свещеникът продължаваше на езика, на който Хиро започна.

– Къде я намери?

– Изоставена при канала. Цветът ѝ не носи късмет, но ти нали казваш, че не вярваш в такива работи.

– Бог управлява съдбата ми – потвърди отец Матео, – но на късмет или не, не мога да гледам коте. От тях кихам.

Хиро погледна замислено към шаващата топка от козина.

– Тогава какво да го правя? Не искам да умре.

– Да не си станал будист през нощта? – ухили се на собствена си шега отец Матео.

– Много добре ме разбираш – намръщи се на котето Хиро. – Трябва му дом.

– Аз не мога да го докосвам, но може да остане тук. Вече си е твоето коте, ако го искаш.

Котето се завъртя в шепата на Хиро и заби нокти в ръката му. Той го притисна към гърдите си, за да спре да мърда. Котето измяука сподавено.

– Стискаш го – каза отец Матео.

– А то ме дращи – отвърна Хиро. – Квит сме.

Котето започна да мърка. Прибра ноктите си и се отпусна в дланите на Хиро. Той погледна към малкото създание с мраморночерна и оранжева козина. Бяло петно светлееше на шията му и то примижа към Хиро със зеленикавожълтите си очи.

Силен тропот проехтя във въздуха. Идваше откъм предната част на къщата.

– Отворете! – изкрещя мъжки глас. – Трябва ми свещеникът чужденец!

– Този път кого си обидил? – Хиро повдигна вежда към свещеника.

Отец Матео се запъти към къщата.

– Никого, доколкото си спомням. Не и умишлено.

Само шепа чужденци имаха разрешението на *шогуна* да живе-

ят и работят в столицата на Япония. Много самураи обаче намираха и това ограничено присъствие за обидно.

– Поне не са хората на шогун Ашикага или пък на императора.

Хиро последва свещеника към дървената веранда, която ограждаше къщата от всички страни.

Двамата мъже събуха сандалите си и стъпиха върху гладкото, небоядисано дърво.

– Откъде знаеш? – попита отец Матео.

Хиро последва свещеника вътре.

– Императорът и шогунът не чукат.

Стаята, която служеше като спалня и кабинет на отец Матео, имаше вградена писалищна ниша вместо бюро и нямаше никакви западни мебели. Само разпятието, закачено в *токономата* – декоративната ниша, в която японците обикновено излагат образци на изкуството, – подсказваше, че обитателят е чужденец. Въпреки че йезуитската мисия беше купила къщата от едно японско семейство преди две години, през пролетта на 1563 г., отец Матео живееше като японец и беше извършил само дребни промени.

Отец Матео прекоси пода, плъзна вратата и стъпи в централната стая. Откритата стая в центъра на къщата имаше разположени под нивото на пода огнище и рогозки *татами* и се използваше за всякакви цели – за гостна, за семейна стая, та даже и за църква. Отец Матео сви надясно към малкото преддверие в предната част на къщата и прокара ръка през тъмнокоравата си коса.

Обърна се да види Хиро.

Шиноби се беше скрил в стаята си, която имаше обща стена с тази на свещеника. Хиро не искаше никой да го вижда с дрехи на наемник. Освен това на пратеника би му се сторило странно да открие цялото домакинство нащрек и на крак толкова рано.

Отец Матео тръгна да прокаква отново ръка през косата си, но се усети и спря. Застана с лице към летящата врата в предната част на къщата и извика:

– Кой е?

Португалският му акцент често пъти караше хората да направят пауза, но този път мъжкия глас отвърна тутакси:

– Матео Авила де Сантос? Търсят ви в чайна „Сакура“.

Отец Матео отвори вратата.

– Толкова рано?

Посетителят беше облечен в обикновено кимоно, опасно през кръста с широко *оби*. На бедрото му висеше кинжал, но не носеше меч. Късо подстриганата му коса беше оредяла на темето – нещо, което ставаше още по-видимо, предвид факта, че главата му едва достигаше гърдите на йезуита.

Пратеникът се изуми при вида на чуждестранния свещеник, но се окопоти по-бързо от всеки друг на негово място.

– Станало е убийство. Един човек е мъртъв.

– Някой от моите ученици ли е жертвата? – отец Матео избягваше думата „новопокръстени“ в компанията на непознати.

– Не. Убиецът ви моли да отидете.

– Убиецът ли?

Пратеникът кимна.

– Саюри, една артистка.

Отец Матео отстъпи назад и поклати глава.

– Не е възможно. Саюри не би убила никого.

– Убила е, и то самурай. По-добре да побързате, ако искате да я видите.

– Самоубийство ли ще извършва? – попита отец Матео.

– По-добре да побързате – повтори пратеникът. – Не ѝ остава много време.

Хиро излезе от стаята си, облечен в пушечносиво копринено кимоно и с два меча. Късият, *уакизаши*, висеше от обито му, а по-дългият, *катана*, прибран в лакирана в черно бамбукова ножница, беше проврял през пояса му и стърчеше няколко педи зад гърба му. *Шиноби* беше намерил време и да върже наново дългата си коса на загладен самурайски кок. Всеки кичур беше на мястото си.

Очите на пратеника се ококориха при вида на самурая. Той падна на земята и положи чело в калта.

– Изправи се! – каза Хиро, като стигна до прага. – Къде е чайна „Сакура“?

Пратеникът стана и се поклони до кръста.

– Почтени господине, чайната се намира от тази страна на река Камо, на улица „Шиджо“, на изток от Понточо. Третата къща на изток от моста. Ще я познаете по каменните кучета в двора.

Хиро свъси вежди:

– Аз ще доведа свещеника. Свободен си.

Пратеникът се поклони още два пъти и си тръгна бързешком.

– Можеше да тръгнем с него – възрази отец Матео, щом Хиро затвори вратата.

– Самураите не следват простолоудието. – Хиро погледна свещеника от горе до долу. – И по-важното, със старото кимоно си, а трябва да си сложиш и мечовете.

– Знаеш, че не обичам да ги нося, а и трябва да побързаме.

– Тогава защо съм те учил да ги използваш, ако не ги носиш? – поклати глава Хиро при упорството на свещеника. – Както и да е. Прав си, че трябва да побързаме. Преоблечи се и грабвай мечовете.

– Защо тези мечове са толкова важни?

– От две години си в Япония и още питаш?

Свещеникът скръсти ръце на гърдите си.

Хиро посочи към вратата.

– Нали го видя как реагира, когато се появих. Само самураите имат право да носят два меча и да дават заповеди. Едиктът на *шогуна* ти дава ранга на самурай и днес трябва да го използваш. Ако тази жена е в беда, мечовете ще ти трябват, за да я спасиш.

– Нали ти си взел твоите – изтъкна свещеникът.

– Моите са, за да пазя теб – каза Хиро. – Моят клан и аз не дължим нищо на момиче, което не познаваме.

„И имаме пълно основание да я оставим да умре, ако това ще спаси твоя живот“.

Последното той каза само наум.